

KRİSTAL TAÇ

Çeviren
Mustafa Güdük

I

DONDURUCU HAVA, bir yığın kürkün altındaki Vhalla Yarl'a ulaşmanın bir yolunu bulup yalnızca kışa özgü bir şekilde bütün sıcaklığını alıverdi. Vhalla etrafında döndü ve omzundaki sızlayan acıyla titreyerek kendine geldi. İçten içe irkilerek yarasını ovalayıp acısını dindirmeye çalıştı; eli içgüdüsel olarak oraya gitmişti. Yara her geçen gün daha kötü zonkluyor ve kaşınıyordu. Elecia yarayı iyileştirmek için elinden geleni yapıyordu ama şifa malzemeleri oldukça yetersizdi. Kadının yeteneğindeki bir büyücü için bile yaranın iyileşmesini hızlandırmak adına yapılabilecekler kısıtlıydı.

Vhalla gözlerini ovuşturarak, yattığı yerde doğruldu. Yoldaşları önceki gün çöktükleri yerde dinleniyorlardı; ruhsal tükenişin artçı etkileri. Vhalla'nın solundaki Fritz ağır ağır soluyordu, Elecia'ya iyice sokulmuştu. Jax ise Vhalla'nın sağında yatıyordu. Kuzeyli prensesle koruması birbirlerine sarılmış halde bir köşede uyuyorlardı.

Bakışları Batılı adamla kesişince Vhalla adama sorgular bir biçimde baktı. Jax onun dile getirmedeği soruyu anlamıştı, elini battaniyenin altından çıkarıp kapıyı işaret etti. Vhalla gözlerini

hemen sağındaki boş yere dikti, soğuşun ona sokulmasına izin veren boş yere. *Yoldaşlarından biri onu bıraktığı yerde değildi.*

Vhalla yavaşça doğrulup kalın bir battaniyeyi omuzlarına atarak yattıkları odanın dışına sıvıştı. Salon boştu. Ocağın girintilerinde için için yanan bir ateş soğuşa karşı küçük de olsa bir koruma sağlıyordu. Charem ailesinin evini ezberlemek kolaydı; şimdi misafirlerin uyuduğı oda, Fritz'in ailesinin yattığı üst kat-taki oda ve bir de şimdi içinde durduğı büyük oda vardı. Göz-leri kapının dibine dizilmiş botlara ilişti, iki çift botun arasındaki boşluğu fark etti.

Botlarını giyip iyice sarınan Vhalla erken sabah havasına daldı. Ay ve yıldızlar hâlâ şafağın ilk ışıklarıyla boy ölçüşebilecek derecede etrafı aydınlatıyordu. Yoğun karın ve iskelete dönmüş ağaçların dünyasında renklere yer yoktu. Diyarın üzerine salınmış felaketler çözülene kadar yaşamı askıya almış gibiydi.

Ön kapıdan uzaklaşan bir ayak izi vardı. Vhalla kısa bacaklarıyla derin kar yığını içinde yürümeye çabaladı. Charemlerin esas su kaynağı olarak kullandıkları küçük ama coşkulu akan pınara tepeden bakan figürü görene dek küçük yamaç boyunca ayak izlerini takip etti.

Solaris İmparatoru heykel kadar hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Gecenin gölgeleri ve ay ışığından yapılmıştı âdeta. Sepeleyen kar tanecikleri omuzlarındaki kara battaniyenin üzerinde gece göğündeki yıldızlar gibiydi. Teni mermerden oyulmuştu sanki, soğuktan bile kızarmamıştı. Vhalla, damarlarında alevler dolanan adamın, soğuşu kendisi kadar hissedip hissetmediğini merak etti.

Adamın yanına oturdu, bedenleri birbirine değiyordu. Vhalla onun bakışlarını takip ederek bu erken sabahın ufkunun ötesinde neyin bu derece ilgisini çektiğini bulmaya çabaladı. Adamın ellerini yavaşça kendi ellerine alıp parmaklarını onunkilere kenetledi.

Adamın dokunuşlarında artık bir akım yoktu, sadece sıcaklık. Ama Bağ'ın yokluğunda dahi, adamın aklının nasıl işlediğini

biliyordu Vhalla. Onun hislerini bir hayalet organ gibi duyumsuyordu: Orada olması gereken, orada olduğunu tüm kalbiyle bildiği fakat orada olmayan boş ve garip bir his. Vhalla nihayet gözlerini adamın yüzüne çevirdi.

Vhalla'nın halen daha ona söyleyecek doğru kelimeleri bulması gerekiyordu. Gruptakilerin onu gerçek imparatorları olarak ilan etmesinin ardından Aldrik erkenden dinlenmeye çekileceğini söylemişti. Vhalla da elinden geldiğince destek olmak için onunla beraber ayrılmıştı. Aldrik gece boyunca ona sarılmış ama gün doğmadan yanından ayrılmıştı.

Vhalla doğru kelimeleri bulmak istiyordu. Ona güç verecek, hâlâ sahip olduklarını hatırlatacak bir şeyler söylemek istiyordu. Yalandan destek gibi durmayacak bir şeyler söylemek istiyordu. Ama düzeltilemeyeceğini ikisinin de bildiği bir sorun karşısında ne söylese boş olacaktı. Her şeyi kaybetmiş ama dünyayı kazanmış bir adama ne söylenebilirdi ki?

"Aldrik," diye söze girdi zayıf bir sesle.

"Harekete geçmemiz gerek." Sesi Vhalla'nın beklediğinden daha güçlüydü, bu da Vhalla'yı ister istemez duraksattı. "Bir habercinin geldiğini söylemiştin."

Vhalla başıyla onayladı ama onun bu hareketi nasıl gördüğünden emin olamıyordu. Aldrik'in gözleri halen ufuktaki uzak noktaya sabitlenmiş duruyordu.

"Dahası da gelecektir, çok daha fazlası. Victor İmparatorluk üzerinde hemen hak iddia etmeye çalışıyor belli ki, ona karşı çıkmak için birlik olmalarına fırsat vermeden," derken Aldrik'in sesi mekanik ve duygusuzdu. Zihni rizgârdan hızlı işliyordu ama kalbi hepten durmuş gibiydi.

"Aldrik," diye tekrar söze girdi Vhalla, bu defa biraz daha baskın bir sesle.

Aldrik dikkatini ona vermeden devam etti. "İnsanları onun yapabileceğinden daha hızlı bir araya getirmeliyiz, halihazırda birlikte dövuştükleri sancağın altında tabii, Solaris sancağının. Onları korumalıyız."

“Aldrik.”

Vhalla elini iyice sıkınca Aldrik nihayet başını ondan tarafa çevirdi. Gözleri cansızdı, kalbinden bir parçanın son darbeyi attığını gösteren tek şey göz kenarlarındaki kızılıktı. *Daha birkaç gün evvel kardeşinin kaybıyla paramparça olmuş bir kalp.*

Vhalla, kaybı için ona başsağlığı dileyecekti ki son anda durdu. Sözlerini geri yuttu. Dudaklarını sertçe birbirine bastırıp yavaşça başını salladı. “Halkını koruyacağız.”

Aldrik yutkunurken boynundaki çıkıntı yükselip alçaldı. Vhalla’nın kolları battaniyenin altından çıkıp Aldrik’in omuzlarını sıkıca sararak onu kendine çekti. Aldrik’in ellerine tekrar hayat geldi ve o da Vhalla’yı kucağına çekerek onu kendi battaniyesine sarıp ısıttı.

Parmaklarını Vhalla’nın beline ve omzuna sıkıca bastırmıştı. Sanki tekrardan tek bir beden ve zihinde birleşmeye çalışıyorlarmış gibiydi, daha önce Bağ ile yaptıkları gibi. Aldrik’in yüzü Vhalla’nın boynuna gömülüydü ve nefesi boynundaki derinin katmanlarına işlerken Vhalla gözlerini boşluğa dikmişti.

“Bizim halkımız.”

Güneş ufku yarılایana kadar bu şekilde birbirlerine yaslanarak kaldılar, sessizlik herhangi bir kelimenin yapabileceğinden daha yüksek çıkıyordu. Aldrik onu kaldırıp Charemlerin evine giden yolun yarısına kadar taşıdı, evin çatısından mutluluk veren bir duman bulut bulut tütüyordu. Vhalla bunu yerlerini belli eden bir işaret olarak gördü. Eğer Victor’un lekeli mahluklarında azıcık da olsa sezgi kaldıysa er ya da geç bu yöne geleceklerdi.

Ya da daha doğrusu, Victor onları gidebilecekleri olası yerlere yönlendirecekti. O yaratık, insanlardan diz çökmelerini istemişti ki böylece yeni kralları sadakatlerini görebilsin. Kristallerin Victor’la bu menfur şeyler arasında büyüğü bir iletişim sağladığı açıktı.

Eve girdiklerinde kimse İmparator’la bir zamanlar bir Rüzgârgüdücü olan kadının dönüşüne sesini çıkarmadı. Cass, Charem kızlarının en büyüğü, kahvaltı boyunca konuşmayı sürdür-

dü. Ama Vhalla'nın bu aileyle yediği ilk yemeğin canlılığının yanından bile geçemezdi bu. Reona kasabada gördükleri lekeli mahlûğun yüzü oradaymışçasına tabağındaki yemekle oynayıp durarak ilgisizce oturdu; hislerini gizlemek istiyordu. Elecia endişeli gözlerle Aldrik'e bakıp duruyor, bir yandan da Jax'le fısıldaşıyordu. Fritz neşeli halini korumaya çalışıyordu ama bu bile sahte görünüyordu. Dünyada koyu ve kasvetli bir rüzgâr esiyordu ve masa da buna kapılmıştı.

Yemeğin bitmesine yakın Aldrik hafifçe boğazını temizledi; diğerlerinin ilgisini çekmekten çok kendini konuşmaya hazırlamaya çalışır gibiydi. "Söyleyeceklerim var."

Söyleyeceklerinin kime olduğu konusunda kimsenin şüphesi yoktu, kısa süre sonra yedisi birden arkadaki küçük odada toplanmıştı. Alevtaşıcılar odanın köşelerinde süzülen zararsız alev zerreleri oluşturmuş ve odayı tatmin edici bir sıcaklığa getirmişlerdi – ama bu çabaları Vhalla'yı ısıtmak adına pek az işe yaramıştı. Vhalla, Aldrik'in yanına oturdu, öyle yakındı ki birbirlerine değiyorlardı.

"Bu gece ayrılacağız," diye duyurdu Aldrik, bu sıradışı konsey yerine yerleşir yerleşmez.

"Bu gece mi?" Fritz bunu düşünmeye bile yanaşmıyordu. "Dışarısı kesinlikle buz gibidir. Cass bu sabah odun toplarken ufukta fırtına emareleri gördüğünü söylemişti."

"Bu daha iyi. Ay ışığı bize yol gösterir, ay yeterince büyüdü; fırtına da izlerimizi gizler."

Aldrik ufka fırtına bulutlarını aramak için mi bakıyordu? Karanlıkta yol alıp alamayacaklarını görmek için mi o kadar erken kalkmıştı? Vhalla hem şaşırdı hem meraklandı. Aldrik'in üzerine çöken keder konusundaki içtenliğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Ama prensi –*hayır, İmparatoru*, diye düzeltti kendini aklında– yine de dikkatini toplayabilmişti. Nihayetinde, doğası ve yetiştirilme tarzı kederine üstün gelmişti.

"Frtiz," diye araya girdi Vhalla, arkadaşı tekrar itiraz edemeden önce. "Gitmemiz gerek. Eğer kalırsak aileni tehlikeye atarız."

“Ne?” Sarışın adamın ifadesi belirgin şekilde değişmişti.

“Victor bütün Solaris Hanedan’ın öldüğünü duyurdu, tabii benim de. Mahluğu, herkesten yeni kralın önünde diz çökmesini istedi, böylece Victor onların sadakatini görebilecekti. Bunu yerine getirmeyenler korkunç bir kaderle karşılaştı. Öyle bir kader ki ailenin buna uğramasını asla istemem.” Vhalla nazıkçe konuşuyordu ama Fritz’ten gerçeği gizleyecek değildi. Savaşta bulunmuştu, felaketlerin farkındaydı ve eğer yola çıkmazlarsa bu felaketlerin kapısının eşiğine geleceğini bilmesi gerekiyordu.

“Ama...”

“Vhalla haklı,” diye araya girdi Elecia. “Eğer Victor, Aldrik’in hayatta olduğunu öğrenirse –yani *öğrendiğinde*– olay insan avına dönecek. Bize yardım eden ya da barındıran insanlara ne olacağını sanıyorsun?”

Fritz bocaladı.

“Sen kalabilirsin.” Vhalla uzanıp arkadaşının dizine hafifçe dokundu. “Bizim gitmemiz gerekiyor ama sen buna mecbur değilsin. Senin peşinde değiller, Fritz, bize katılman hakkında yalan söyleyebilirsin. Kalacak olursan bunu anlayışla karşılarım.”

“Aptal olma, Vhal.” Fritz onun elini sıktı. “Charemler bir avuç kırılgan kır çiçeği değildir. Kendimizi koruyabiliriz. Ana şahidimdir, Cass, Victor’un yaratabileceği herhangi bir şeyden çok daha korkutucu olabilir.”

Vhalla, Fritz’in kararlı gülümsemesi karşısında uygun yüz ifadesini takınmak için çabaladıysa da yeterince başarılı olamadığının farkındaydı. Arkadaşı, Victor’un ne yarattığını görmemişti henüz. Eski Büyü Bakanı’nın şimdi ne tür bir büyüye muktedir olduğunu idrak edemezdi.

“Eğer sizi şimdi terk edersem,” diye devam etti Fritz, “Larel öbür dünyadan döner ve son nefesime kadar bana musallat olur.”

Vhalla karşılık olarak arkadaşının elini sıktı. Onu daha henüz döndüğü yuvasından ayıracağı için kendini hayli suçlu hissediyordu; hele de dünya böyle belirsizken. Ama bir yandan da onun yanı başında kalacak olmasının verdiği rahatlığı hissediyordu.

Fritz bir erkekti, kendi kararlarını verebilirdi; arkadaşı olarak Vhalla ona saygı göstermeliydi.

“Artık bu konuyu kararlaştırdığımıza göre,” dedi Elecia, Fritz’in onlara katılmasından o da mutlu olmuştu ve Fritz’e onaylayan bir baş işareti göndererek devam etti, “buradan Norin’e olan en hızlı güzergâh eski yollar olacaktır. Ama Büyük Güney Yolu’nu kullanacak olursak...”

“Norin’e gitmeyeceğiz,” diye duyurdu Aldrik konuşmayı tekrar ele alarak.

“Ne?” diye sordu Elecia, Vhalla’nın da duyduğu şaşkınlığı yansıtarak.

“Amcam, Victor’un yaptıklarını duyar duymaz sancaklarını yükseltecektir, benimle ya da bensiz.”

“Mhashan, prensini öldüren ve onlara baskı uygulamayı amaçlayan böylesi bir tiranlığı asla desteklemeyecektir.” Jax, Aldrik’e onaylayıcı bir şekilde kafa salladı.

“Yine de, Doğu bu kadar basit değil.” Aldrik’in bakışları Vhalla’ya yöneldi. Vhalla doğruldu, Aldrik’in pek de belirsiz olmasa da ona yüklediği role uygun davranmaya çabalıyordu. “Doğu savaşa meraklı değildir. Yanında olacakları kişi galip*–” Aldrik diğer herkesle aynı anda sözlerindeki zalim ironiyi anlamış gibi kelimeyi söylerken yüzünü buruşturdu “–kazanan taraf olacaktır, bunun barışı ve yönetimi koruyacağı anlamına geldiğini düşünmeleri yeter.”

“Kalpsiz Doğulular.” Elecia bu sözlerle gözlerini devirdi.

“Diline hâkim ol,” diye kuzenini uyardı Aldrik. “Onlar bu İmparatorluk’un bir parçası ve ordumuz için onlara ihtiyacımız var.” Sonra dikkatini odadaki sessiz Kuzeylilere yöneltti. “Aynı şekilde sizin halkınıza da ihtiyacımız var.”

“Anlaşmamız geçerli olduğu sürece halkımız yanınızda.” Sehra, Shaldan Prensisi, Yargen’in Evladı onaylar şekilde başını salladı.

* Türkçe ‘de “galip” anlamına gelen “Victor” kelimesi üzerine yapılmış bir kelime oyunu. –çn

Vhalla'nın midesi düğüm düğüm olmuştu ama ifadesi bu sözlere duyduğu belirsizliğe dair düşüncelerini açık etmedi. Eğer kendisi Aldrik evlenir ve Vhalla ona bir vâris doğurursa, çocukları iyi niyetin ve yeni fethedilmiş toprakların halkına sahip çıkılacağına dair verilen sözün bir göstergesi olarak Kuzey'e gönderilecekti. Sehra onun bakışlarını yakaladı, sanki orada Vhalla'nın bu düşünce üzerine yaşadığı kargaşayı bulmak istiyordu.

"Anlaşma geçerli," dedi Vhalla hem kendi hem de Aldrik adına. Söylenmesi gereken sözleri o da söyleyebilirdi – Aldrik'in bunları tekrar söylemeye hazır olmadığını fark etmişti.

"Doğu sınırına kadar bizimle Kuzey'e doğru gelin." Aldrik'le Kuzeyli kadın arasındaki düşmanlık dinmeye başlamış gibiydi. Bu durum, Aldrik'in onlarla olan konuşma şeklini değiştirmesiyle neredeyse somut bir hal almıştı. Artık prensesle mecburi bir nişanları olmadığı için araları biraz daha sakindi. Çocuğu üzerine yapılan anlaşma bir kenara, Kuzey klanlarıyla yeni yöneticileri arasında gelecekte yapılacak görüşmeler adına bir umut ışığı bile söz konusuydu. "Bir aradayken daha güvende oluruz."

"Sehra'yı ben korurum," diye duyurdu Za, Güney'in Ortak Dilini kırık bir şekilde konuşarak.

"Korursun," diye onu destekledi Aldrik başını zarif bir şekilde sallayarak, "ama gece etrafı gözleyen fazladan gözlerle bu daha kolay olur, böylece sen de dinlenebilirsin." Bu sözler Za'yı tatmin etmiş benziyordu, Aldrik devam etti, "Hastan'a vardığımızda, Norin'de yeniden toplanmamıza dair planları içeren haberler göndereceğim."

"Öyleyse Norin'e gidiyoruz?" Elecia evine dönecek olmanın verdiği hevesi saklayamıyordu.

Aldrik onu başıyla onaylarken bir yandan da sözlerine devam etti, "Gitmeliyiz. Eğer başka soru yoksa günün geri kalanını hazırlanmaya ayır--"

"Bir şey daha var," dedi Elecia, Aldrik'e. Bu, İmparator'un tek kaşının yukarı kalkmasına neden oldu. Elecia'nın gözleri Vhalla'ya kaydı. "O burada kalmalı."

“Olmaz.” Vhalla bunu ilk kimin söylediğinden emin değildi; kendisi mi yoksa Aldrik mi?

“Charem kızları arasında saklanabilirsin.” Elecia şimdi Vhalla’ya doğru konuşuyordu. “Eğer Güneyliler yürüyüş sırasında senin yerine geçebildiyse sen de...”

“Olmaz.” Aldrik söylenen sözleri duymuyordu.

“Aldrik.” Elecia’nın dikkati ona kaymıştı. “Onun gelmesini istediğini biliyorum. Ama onun yaşamasını da istiyorsun, değil mi? Kendini koruyamaz halde.”

“Bu konu tartışmaya kapalı.”

“Bizimle gelemez!” diye bağırdı sonunda Elecia. “Eğer gelirse, sen dikkatsiz bir aptalsın demektir ve senin hayatın onunkinden çok daha değerli!”

“Sakin buna cüret etme,” diye gürlledi Aldrik akrabasına karışı. Sıkılı yumruğunun etrafında büyü tehlikeli bir şekilde aniden parıldadı, kızıla çalan turuncu alevler harladı.

Elecia korkmadı ve geri adım atmadı. “Eğer ölürsen sancağın kimin için taşınacak? Eğer o gelirse, korunmaya ihtiyacı olduğu an hayatını onun için riske atacaksın. Ve böyle bir durum gelecek, özellikle o artık Sıradan olduğu için.”

“Elecia, artık senin İmparatorunum...”

Bu sözlerin sesli söylenmesiyle Vhalla’nın yüreği durdu.

“Öyleyse buna göre davran!” Belli ki Elecia, Vhalla’nın duyduğu korkuyu paylaşmıyordu. “Sorumluluğunu taşıdığın insanları düşün. *Sana* ihtiyaçları var, Aldrik. İmparatorlarına ihtiyaçları var. Eğer sen olmazsan kimse Victor’a karşı koymaz. Kimse senin yapabileceğin gibi herkesi tek sancak altında toplayamaz.”

“Kaç hayatın sorumluluğunu taşıdığımı unuttuğumu bir an bile aklından geçirme.” Aldrik’in sesi sertleşmişti. “Bu senin vereceğin bir karar değil.”

“Ve senin verebileceğin bir karar da değil, Aldrik.” Vhalla nihayet diğer herkesi susturarak konuşmuştu. “Bu benim kararım.”

“Vhalla...”

Sevdiğinin gözleri çaresizce ona bakıyordu. Adamın kızgınlığı hızla Vhalla'nın Elecia'yla hemfikir olduğu korkusuna evrilmişti. Vhalla'nın onu bırakacağı korkusuna. Vhalla mantıksal olarak bunun "doğru" karar olduğunu biliyordu. Ama ikisi, Aldrik'le birbirlerine ifade ettikleri her şey mantığa aykırıydı.

"Geleceğim."

"Çılgın mısın yoksa bencil mi?" diye acımasızca çıkıştı Elecia.

Aldrik kuzenini duymazdan geldi ve Vhalla'ya yavaşça, rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

"Eğer kalırsam," diye başladı Vhalla gözlerini Aldrik'in dudaklarındaki gülücüğü izlemenin keyfinden alıkoyup sinirden köpüren kadına çevirerek. "Aldrik benim başımın dertte olduğunu düşündüğünde ne olacak?"

Kadının bu sözlere bir cevabı yoktu.

"Sürekli olarak benim hakkımda endişe etmek onun dikkatini nasıl etkileyecek?"

Elecia yine bir şey demedi.

"Zorlanması gerektiğinde onu kim zorlayacak?" Vhalla, Aldrik'e kaçamak bir bakış atıp bu sözlerini yanlış anlamaması için içinden dua etti. "Söylenmesi gerekeni, ihtiyaç olduğu anda özellikle ona söylemekten korkmayan başka kim var?"

Elecia'nın güvensizliğine meydan okumuştı. Aldrik ile Vhalla hayatlarını dünyanın onlara dayattığı "uygun" kararlarla sarmalamışlardı. Arzularını saklamış ve doğru olduğunu bildikleri şeyi bir kenara kaldırmışlardı. *Peki ya bu onlara ne kazandırmıştı?* Ölüm dolu bir dünya. Dünyanın ondan istediklerini yeteri kadar yerine getirmişti Vhalla.

"Ben çaresiz değilim," diye ısrar etti Vhalla. Haftalardır Daniel'la idman yapıyorlardı. "Bana bir kılıç verin, kendimi savunurum."

"İkinize de lanet olsun." Elecia kibar bir şekilde geri adım atmayacaktı. "Kendinizi öldürteceksiniz, bu böyle sonlanacak."

"İkimize de bir şey olmayacak."

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın, Aldrik."

“Ah, yeter,” diye homurdandı Jax. “Eğer bu kadar endişeleniyorsanız, ben yaparım.”

“Ne?” dedi üçü birden.

“Cia haklı, Aldrik.” Vhalla, Aldrik’ten başka hiç kimsenin Elecia’ya çocukluk lakabıyla hitap ettiğini duymamıştı ama Elecia bu sözcüğün Jax’in dudaklarından dökülmesine tepki göstermedi. “Hayatta kalman gerek ve bunu sen de biliyorsun. Ama ya ben? Benim hayatım hiçbir şey. Bu yüzden onun yeminli muhafızı olacağım.”

“Senin hayatın bir çok şey.” Vhalla itiraz etmeden duramamıştı.

Jax kahkahayla başını geriye attı. “Hâlâ benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

Vhalla hayal kırıklığı içinde dudaklarını birbirine bastırdı. Buna itiraz etmenin bir yolunu arıyordu ama bulamamıştı ki bu daha da çok can sıkıcıydı.

“Neden?” Aldrik inanmamaktan öte meraklı görünüyordu.

“Baldair için.”

Vhalla keskin bir nefes aldı, bu isim göğsüne saplanan buzdan bir hançer gibiydi. Victor’un merhum prens hakkında ne dediğini hatırlamıştı, onun bedenini parçalayıp köpeklerle yedirmek hakkındaki sözlerini. Eli omzundan göğsüne kadar uzanan yara izini ovalamak üzere yukarı kalktı.

“Baldair’den aldığım son emir Vhalla’yı korumaktı...”

“Bu işi çok iyi yaptın doğrusu,” diye tersledi onu Aldrik.

Jax bir an bocaladı ve yüzünü incinmiş bir ifade bürüdü.

“Bu onun hatası değildi,” diye bastırdı Vhalla aynı terslikle. “Olanların yükü benim omuzlarımda.” Jax’in yaşananlar yüzünden Aldrik’in hiddetini üzerine çekmesine müsaade etmeyecekti.

“Bana bir şans daha verin.” Jax pes etmiyordu. “Ben tacın malıyım. Bu bana uygun bir görev.”

Elecia bu hatırlatma üzerine gözlerini başka tarafa çevirdi, sanki Jax’in dudaklarından dökülen gerçeği duymazdan gelebilmiş gibi. Vhalla, Jax’in durumunun kendisinin önceki esareti-

ne benzediğini biliyordu ama buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu. O anda çaresiz bir şekilde öğrenmek istediği de buydu.

“Tasman artık senin elinde, İmparator’um.” Aldrik, Jax’ın kendi için söylediklerinden ondan daha fazla rahatsız olmuş gibiydi.

Konuşma Vhalla’nın tasmanın neyin nesi olduğunu sormasına müsaade etmeyecek bir hızla ilerliyordu.

“Bana bunu yapmamı emredin, ben de son nefesime kadar onu koruyayım. Onun hayatına kendi hayatımmış gibi değer vereceğim. Bunu Baldair ve senin için yapacağım, hükümdarım.”

Aldrik bunu bir düşündü, bu da Vhalla’yı daha çok şaşırttı.

“Hadi ama, ben pek kahraman karakterli biri değilim. Dünyayı kurtarıırken bu ânu yaşamama müsaade et.” Jax havadan sudan konuşuyormuş gibi kaygısızca sırtarak dişlerini gösterdi.

“Jax, şakalaşacak havamda değilim.” Aldrik iç çekerek burununun kemerini sıktı. “Pekâlâ.”

“Anlamadım?” Vhalla konuşmaya sonunda *sert* bir şekilde girebilmişti. “Bu konuda benim sözümü dinleyen yok mu? Başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim.”

“Öyleyse beni başının çaresine bakamadığın zamanlarda kullanırsın,” diye kolayca karşılık verdi Jax. Vhalla’nın itirazını sürdüreceğini anlayıp devam etti, “Baldair’in son arzusunu benden alma.”

Bu biraz tehdit, biraz öfke, biraz keder ve bütünüyle kararlılıktı. Vhalla hayal kırıklığı içinde boynunu büktü. Jax istediğini elde etmek için onun kalbindeki doğru yaraya bastırmıştı ve Vhalla bunun için ondan nefret ediyordu.

“Pekâlâ,” diye zayıf bir sesle onayladı. “Ama ilk fırsatta bana bir kılıç bul.”

“Eh, peki madem.” Aldrik uyarıcı bakışlarını Elecia’ya dikti. “Günbatımında yola çıkıyoruz.”

İmparatorlarının emirlerine uydular, her biri. Atlarını eyerlediler ve karınlarını yakın gelecekte yeme fırsatını bulamayacakları sıcak yemekle doldurdular. Charem ailesi, Aldrik onlara

–bedenen, kalben değil– Victor’a diz çökmelerini emretmiş olmasına rağmen Aldrik’e gizli sadakatlerini sundu. Ay gökteki yolculuğuna başladıktan sonra Charemlerin elindeki en koyu renkte pelerinlere sarınmış halde yola koyuldular.

İmparator Solaris kendisine sadık kalan bu küçük grubu belirsiz karanlığın içine yönlendirdi.

2

VICTOR'U HAFİFE ALMIŞLARDI, özellikle de menfur canavarlarının yaratılıp etrafa yayılma hızını. Onun dileklerini yerine getirmeye mecbur bırakılanlar, sevdiklerinin mahluklara dönüştürülmesine tanık olarak yavaş ve acılı bir ölümü tadacaktı. Ve bu, Victor'un kıtayı fethedecek gerçek, sistemli bir orduyu harekete geçirmesinden önce olacaktı. Tabii Victor'un hükmüne karşı çıkacak biri hayatta kalırsa.

İmparator ve sadık takipçileri Fritzlerin evinin ötesindeki minik kasabaya vardıklarında her yeri kan içinde buldular.

Yarı donmuş bedenler gün ortası güneşinin altında kan kırmızı parlayarak yerde yatıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar –gençler ve yaşlılar– hayatlarından olmuştu. Vhalla yorgun bir şekilde bakıyordu. Artık bunun canını yakmaması gerekiyordu ama acı somut bir hal alıp göğsüne yerleşmişti. Bunu daha önce de görmüştü. Bu kan lekeli hayat onun için daha yeniydi, oysa şimdi İmparatorluk Kütüphanesi'nde kitapları arşivlediği zamandan daha gerçek geliyordu.

Vhalla mengene gibi sıkarak tuttuğu dizginleri bırakıp elini yoğun kardan sırlıslıkla olmuş omzuna götürdü. Parmakla-

rıyla, ağrıyan yaranın üzerine masaj yaptı. Yaranın acısı bütün koluna vuruyor ve sızlıyordu. Fiziksel acı sadece içini dağlayan suçluluk duygusunu örten bir maskeydi.

Bu onun hatasıydı.

“Kimseyi bağışlamamış, değil mi?” diye fısıldadı Elecia. Bu kıyımaya sebep olan her neyse uzun süre önce gitmişti ama o, etraflarındaki ölümlere saygısından sesini hâlâ kısık tutuyordu.

“Neden diz çökmemişler?” Aldrik’in kaşları yılgınlıkla çatılmış, arasında derin çizgiler belirmişti. Hepsinin aklında olan soruydu dile getirdiği.

“Asla çökmezlerdi.” Fritz esintide sallanıyordu, neredeyse eyerinin üzerinden düşecekti. Vhalla onun bu kasabadaki insanları kendisinin Leoul’e komşu kasabalardaki insanları tanıdığı gibi yakından tanıyıp tanımadığını merak etti. “Yüzyıllardır her ailenin en büyük oğlu İmparatorluk Muhafızları’nda hizmet etmeye gitti, Güney’in sadece Lyndum’dan ibaret olduğu zamanlardan beri.” Güneyli başını salladı. “Solaris Hanedanı’ndan olmayan birinin tahta geçmesini asla kabul etmezlerdi.”

Aldrik’in dudakları bir somurtmayla büzüldü. Vhalla onun acısını hafifletecek bir şeyler bulmaya çabaladıysa da kendi suçluluğu bu denli üzerine çökmüşken diyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Günbatımına kadar burada kalacağız,” diye karar verdi Aldrik küçük hanı işaret ederek.

Yedili grup atlarını bitişikteki ahıra, yorgun bir midilliyle ürkek bir kısırağın yanına bağladı. Han beklendik şekilde boştu, içeride ne ceset ne de sağ kalan biri vardı.

“Eh, en azından biraları var,” dedi Jax tezgâhın ardındaki araştırmasından sonra.

“Bırak kalsın,” diye emretti Aldrik.

“Sırf sen...”

Aldrik bir iç çekişle burnunun kemerini sıkarak sıkımsız bıraktığı delici bakışlarıyla Jax’i susturdu. “Bu yolculukta sarhoş sersemle ihtiyacım yok.”

“Bir içkiyle kimse sarhoş olmaz.” Jax kollarını göğsünde ka-

vuşturdu. Bu hareketi, o barı incelerken Vhalla'nın Jax'in ellerinde fark ettiği hafif titremeyi gizlemişti.

Aldrik gürültüyle iç çekti. "Ne istiyorsan onu yap. Güneş battığında tekrar yola çıkacağız. Hazır imkân varken yatakların keyfini çıkarmalısın."

Aldrik kendi tavsiyesine uyarak muhtemelen hanın odalarına çıkan küçük merdiveni tırmanmaya başladı. İmparator'un gidişini izleyen Jax'in alnında endişe çizgileri belirmişti. Vhalla onun bakışlarını yakalayınca başını onay verir şekilde sallayarak Aldrik'in peşinden gitti.

Vhalla içeriyi gözetlemek için gözünü deliğe dayadığında Aldrik'in pelerini kurumak üzere çoktan asılmıştı. Aldrik gelen ses üzerine hızla dönüp, gelenin sadece Vhalla olduğunu fark ettiğinde bitkinlikten neredeyse yere yığılacaktı. Vhalla kapıyı arkasından kapattı ve sırtını kapıya dayadı.

"Bu insanlar yüzyıllar boyunca aileme hizmet etti." Aldrik sadece bakışlarıyla küçük bir ateş tutuşturduğunda Vhalla bunu görüp rahatladı; durumu kötüyse de kontrolden çıkmış değildi. "Bir kasaba dolusu insan, oğullar, kızlar, sonuna kadar Solaris ismine sadık bunca insan. Ve ben... ben onların farkında bile değildim."

"Onları onurlandıracağız."

"Nasıl? Neyle?" Aldrik'in sesi saldırgandı ama ifadesi yorgun, gözleri arayış içindeydi.

"Bütün bunlar bitene kadar hatıralarını bizimle birlikte taşımak zorundayız. Ve her şeyi düzelttiğimizde daha fazlasını da yapacağız," diye söz verdi Vhalla, ona olduğu kadar kendine de.

"Bu düzeltmeyeceğimiz bir şey."

Vhalla düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırıldı. "Karda yüzükoyun yatanlar için mi? Evet." Hafifçe iç çekerek gözlerini sınıksı kapattı. Gözlerinin ardında onlarla birlikte yolculuk eden Balda-ir'in hayaleti vardı, yasını tutmak için yeterince vakit bulamadıkları ama her fırsatta akıllarına gelen adam. "Victor bütün kıtayı harabeye çevirmek istiyor, Aldrik. Hâlâ nefes alanlar için henüz

geç değil. Onlar için savaşıyoruz. Ölüleri, hayatta olanlara olan bağlılığımızla onurlandırıyoruz.”

Vhalla gözlerini tekrar açtığında Aldrik hemen önünde duruyordu. Aldrik uzun bir an için onu inceledi. Uzun parmakları Vhalla’nın pelerininin boyun bağlarına gitti ve Vhalla kumaşı omuzlarından çekip almasına izin verdi. Adamın ellerinin sıcaklığının, kalbini sarmalayan buz sarkıtlarının olabildiğince derinine işlemesine izin verdi.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dedi Aldrik. “Üşümüyor musun?”

“Donuyorum,” diye fısıldadı Vhalla cevap olarak.

“Ne şanslısın ki *müstakbel* kocan elleriyle ateşi kontrol edebiliyor.” Aldrik bu sözcükleri Vhalla’nın omuzlarına çökerken kadını izledi.

“Gerçekten mi?” Buna inanması şimdi bile gerçekten zordu, hele ki dünya bu haldeyken.

“Eğer dileğin bu yönde değilse şimdi belirtmenin tam sırası.” Bu sözler kibarlıktan olabilirdi ama ciddi bir tonla söylenmişlerdi.

Vhalla bir elini kaldırıp boynundaki saate götürdü. Victor’un baltasıyla yaralandığı sırada zinciri kıl payı kurtulmuştu, kadehin ona acıdığı tek seferdi bu. Aldrik, Vhalla’nın, geleceğini kendisiyle birlikte geçirmesini ilk istediğinde ona verdiği bu yadığara doğru elini götürmesini izledi.

“Sevgilim,” dedi rahatlayarak ve alnını Vhalla’nın alnına dayadı.

Burunlarını birbirine sürttüler ve Vhalla, Aldrik’in dudaklarına yorgun bir öpücük kondurdu. Mevcut koşullar bundan daha fazlasına izin vermiyordu ama Vhalla kendisini bu öpücükte erimeye bıraktı. Lordu, arkadaşı ve sevgilisi – eğer kalbini bir şeye bağlamazsa yolculuklarının geri kalanından sağ çıkamayacaktı.

Aldrik’in emirleri doğrultusunda gün batır batmaz yola koyuldular. Vhalla adamın çok az uyuyabildiğinin farkındaydı ama bunun için onu azarlayacak bir konumda değildi çünkü kendi de kasabanın sakinliğinin verdiği tedirginlikle zamanının

çoğunu uyanık geçirmişti. Yola çıkarlarken Vhalla onları bekletip kasabayı ve cesetleri kullanılabilir bir kılıç bulmak adına aramak üzere ısrar etti. Bir kılıç buldu da; küçük ve Daniel’la idmanlarında kullandığından düşük kalitede bir kılıç olmasına rağmen belinde asılı çeliğin soğuğu ona güven veriyordu.

Sonraki gün öğle vaktini ormanda geçirdiler ki burası terk edilmiş bir handan çok daha az konforlu olmasına rağmen kalması manevi olarak daha kolaydı. Gün boyunca belli aralıklarla Fritz Suakıtcı becerilerini kullanarak karı havalandırıp izlerini örttü, kamp kurmadan önceki bir saat kadar da yaptığı gibi. Nöbetleri bölüştüler ve birbirlerine sokulup uyudular.

Bir gece devrilmiş bir ağacın kıyısında yattılar, sonra bir mağarada, sonra açık alanda. Terk edilmiş evler, kıyımdan geçmiş kasabalar ve insanların ölü kadar sessiz ve hareketsiz olduğu yerlerden geçtiler. Kar tepeleri ve ağaçların ardından bir görünüş bir kaybolan Büyük İmparatorluk Yolu’na paralel gidiyorlardı. Ama bütün endişelerine ve dikkatle ilerlemelerine karşın başka tek bir canlı olsun görmediler.

Günler ve mesafeler akıp giderken sessizlik en yakın yoldaşları olmuştu. İlk zorunluluktan ve gerginlikten dolayı konuşmuyorlardı, sonra ölümlere saygıdan, daha sonra da keşfedilme korkusuyla. Ama nihayetinde sessizlik genel durumları haline gelmişti, dünya sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar büyüktü. Vhalla gece olup da koyun koyuna yattıkları yerde Aldrik’in onu sımsıkı sarıp kulağına aşk dolu sözler fısıldamasına can atmaya başladı. Onu güçlü tutan şeylerden biri de buydu.

Vhalla kaç gündür yolda olduklarından habersizdi. Bir haftayı geçmişti belki. Belki de bir yıl olmuştu.

Küçük bir avcı kulübesine geldiklerinde sevinçten ağlamak üzereydi. Bu terk edilmiş baraka onlara soğuğa karşı koruma ve botlarını kurutma fırsatı sunuyordu. Ön kısım neredeyse tamamen çökmüştü ama diğer duvarlar kara karşı koyan çatıyı ayakta tutmaya yetiyordu.

“Ben gidip bir bakayım.” Jax eyerinden aşağı kayıp yapıyı

hızlıca araştırdı ve geceyi geçirmek için güvenli olduğunu belirtti.

“Yola çok yakın değil mi?” Elecia gergin bakışlarla ağaçların arasından zar zor görünen İmparatorluk Yolu’nu gözliyordu.

“Günlerdir kimseyi gördüğümüz yok,” diye homurdandı Fritz. “Ben üzerimde bir çatı istiyorum.”

“Dışarıda uyumaktan daha sıcak olmayacak; ön tarafın yarısı yok,” diye belirtti Elecia.

“Eğer pelerinlerimizi kurumaları için asarsak hem yakacağımız küçük bir ateşin ışığını dışarıdan gizlemiş hem de ısınmış oluruz.” Jax, Vhalla’nın sol tarafında ve hâlâ atının üzerinde olan Aldrik’e döndü. “Ne diyorsun?”

Aldrik yoldan tarafa bakıp iki seçeneği kafasında tarttı. “Eğer soğuktan kurtulamazsak sonunda birimiz hasta olacak, bu daha kötü olur,” diye karar verdi.

Atlarından inip hayvanları en yakındaki ağaca bağladılar. Fritz “ev tamirati”nın başına geçip hızla herkesten pelerini istedi. Elecia ile Jax de ona yardım ettiler. Gerçi Batılı adam Vhalla’yı gözünün önünden hiç ayırmıyordu – onun yeni gölgesi olmuştu âdetâ.

“İlk nöbeti ben alırım,” diye önerdi Vhalla esneyerek.

“Emin misin?” diye sordu Aldrik.

“En çok uyuyan benim, artık benim nöbet sıram.”

“Tamam ama...”

“Sorun değil.” Vhalla sözlerini vurgulamak adına omzunu ovaladı. Hâlâ hassastı ama derisi her gün biraz daha güçleniyordu. Hissettiği bu ağrının kalıcı olacağını biliyordu. Victor ölene kadar ve sonrasındaki her an orada olacaktı ağrı. “Dinlen, Aldrik.”

İmparator durumu kabullenip Jax’in kulübenin önündeki açıklığı kapamada kullandığı pelerinin ardında gözden kayboldu. Vhalla’nın dikkati karda kalan diğer iki yol arkadaşına kaydı.

Sehra bir ağaca yaklaşıp iki avucunu birden ağacın gövdesine

koydu. Bunu her durduklarında, şafak ya da alacakaranlık fark etmeksizin yapıyordu. Genç kadın alnını gövdesini buz kaplamış ağaca yaslayıp saygı içinde hareketsiz bir şekilde dikilirken Vhalla onu seyretti.

Gruptaki kimse Kuzeylileri ne sorgulamış ne de onları durdurmuştu. Vhalla izlemeye devam etti, en sonunda merakına yenik düştü.

“Ne yapıyorsun öyle?” diye sordu iki kadın bu gecelik uyuyacakları yere doğru yürümeye başladığında.

Za ile Sehra anlık olarak irkilip birbirlerine baktılar. Sehra gergin ama kısa bir an için Vhalla’yı süzdü. Bu sessiz test her ne içindiye Vhalla sonunda geçer not almıştı.

“Kristal büyüünün izlerini araştırıyorum,” diye cevapladı Sehra.

“Bunu yapabiliyor musun?” diye şaşkınlıkla sordu Vhalla.

Za onu küçümseyerek güldü.

Kısa, tatminkâr bir gülümsemenin ardından Sehra ona cevap verdi. “Yapabiliyorum.”

“Nasıl?”

“Sehra’dan şüpheli mi var?” diye sordu Za savunmaya geçerek.

“Şüphelenmiyorum,” diye Vhalla’dan önce davranıp onu cevapladı Sehra. “Sadece anlayamıyorum. Kristal büyüü tıpkı eski büyüü gibidir. Benzer ama farklı. Tıpkı aydınlık ve karanlık gibi aynı bütünü iki yarısıdır onlar. Her ne kadar birbirlerine hükmedemeseler de biri diğerini tanır.”

Prenses bu açıklamayı küçümseyici bir tavırla yapabilirdi ama yapmamıştı, Vhalla bunu aklına yazdı. Bir süre anlattığını düşünmeye koyuldu. Prensesin dediklerini anlamıştı ama kristal büyüüyle “eski büyüü”nün nasıl farklı olduğunu tam kavrayamamıştı.

“Ve bunu yapabiliyorsun çünkü sen Yargen’in Evladı’sın?”

Sehra’nın yüzündeki gülücük bu defa gerçekten içtendi. Genç kadın diploması eğitimi almıştı ve bunu hareketlerinde

gösteriyordu da. Ama kendini rahat hissettiği anlarda gençliği bu eğitimin üzerine çıkıyordu işte. Vhalla bu bilgiyi gelecekte işine yarayabilir düşüncesiyle aklına kazıdı ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti.

“Aynen öyle,” diye onayladı Sehra.

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Bunun anlamı benim Yargen’in güçlerini kullanmak üzere seçildiğim ve kaderi öngörebildiğim.” Kulağa ne kadar fantastik gelseler de Sehra’nın konuşma şekli söylediklerinin her bir kelimesine yürekten inandığını gösteriyordu.

“Bir tanrı gibi mi?” Vhalla, yargıda bulunmadan önce Sehra’nın ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Za bu soruya güldü. “Sadece tanrılar tanrıdır.”

“Daha çok tanrıların bir aracısı gibi,” diye açıkladı Sehra. “Epey ilginç çektir galiba?”

“Evet, çektir.” Vhalla sahip olduğu tüm zarafet ve güçle, ağzından çıkacak sonraki kelimelerini yumuşatarak yukundu. “İlk evladımın çocukluğunu geçireceği yer hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum.”

Vhalla’nın sözleriyle beraber rüzgâr hız kazanıp yüzünü saçlarıyla ve karla dövdü. Sehra karşısında öylece tepkisiz durduğu için Vhalla bir an bu sözleri dile getirmeyip sadece düşündüğünü sandı.

“Bu kadar korkma, Vhalla Yarlı.” Sehra sağ elini yumruk yapıp sol elinin avucuna çarptı. Bu hareket Vhalla’ya bir şey ifade etmiyordu ama prensesin yüz ifadesinden kendince bir şeyler – gelecekte hepsinin önünde huzur, güç ve saygı olduğunu– çıkardı. “Benimle birlikte yürümeyi seçtiğin yol kolay değil. Ama doğru olanı.”

Sohbetlerinin bitmesinin ardından Za ile Sehra gözden kayboldular. Vhalla cevap alamadığı gibi daha çok soruyla baş başa kalmış hissediyordu. Beynindeki her kıvrımı yoklayıp Kuzey hakkında daha önce okuduğu şeyleri hatırlamaya çalışarak etrafta gezindi ama elinde çok az şey vardı. Vhalla kendisi tarafın-

dan hayal kırıklığına uğratılmış hissediyordu. Neredeyse bütün Güney krallarını sırasıyla sayabilirdi ama Kuzeyli Baş Kabile'den kimseyi bilmiyordu.

Karda atılan adımlar ve bir at kışnemesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Vhalla atların bağlı olduğu yapının etrafından dolandı. Bir şey atları ürkütmüştü; bir kutup tavşanı, yuvasından çıkan bir tilki. Kılıcını çekip çekmemeyi düşünürken parmakları kılıcının kabzasını kavradı. Ses herhangi bir potansiyel tehdidi harekete geçirir miydi? Olası avantajlı durumunu elinden mi alırdı?

Jax'ı, Elecia'yı ya da Aldrik'i uyandırmayı düşündü kısa bir an için ama pelerinlerin arasındaki boşluktan soluk ışığı süzülen ateş daha yeni sönmüştü. *Daha yeni uykuya dalmışlardı ve onları büyük ihtimalle önemsiz olan bir şey yüzünden uyandıramazdı.*

Vhalla atların bağlı olduğu yapıdan köşeyi dönerken nefesini tuttu. Hiçbir şey görmemişti. Tam rahat bir nefes alacaktı ki sağ tarafından karın üzerinde yürüyen birinin sesi geldi.

Kılıcını içgüdüsel olarak savurdu. Vhalla kısa bir an için İmparatorluk zırhını, belki de bir saray muhafızını görür gibi oldu. Kılıcını adamın omzuna doğru indirirken dünya yavaşladı. Kılıç zırha çarpıp gürlledi ve grubun geri kalanını uyandırdı.

Vhalla'nın elinden fırlayan kılıç düştüğü yerde tınlamaya devam ediyordu. Vhalla şok içinde karşısındaki hayaletle bakıyordu. *Bu olamazdı.*

"Neler halt dönü—" En hızlı kalkanları olan Jax, asılı pelerinlerin arasından fırlayıp köşeyi döner dönmez kayarak durdu.

Adam Vhalla'yı tereddütsüz bir şekilde tutup olduğu yerde döndürdü. Vhalla kendini tanıdık bir göğüse bastırılmış halde buldu, adam Vhalla'nın başını kendi omzuna yaslayıp elini onun ağzına kapamıştı. Bir an sonra Vhalla'nın boğazında bir hançer vardı.

Aldrik de Jax'in hemen ardından geldi. Vhalla'nın boğazına dayalı bıçağı gördüğü an gözlerinde öfkeyle alevler belirdi.

"Sakin kıpırdamayın," diye seslendi sert, erkeksi bir ses. "Eğer onun ölmesini istemiyorsanız sakın kıpırdamayın."

Vhalla arkadaşının, bir zamanlar sevgilisi olabilecek adamın şimdi boş bir kabuk olan bedeninin, verdiği hükümden sonra geriye yerleşmesini izledi. Daniel onları gözlerinde delice bir bakışla izliyordu. Sadece kendisinin bildiği saklı korkuların barındığı bir bakışla.